

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci žalobce: **Oddíl národní házené 1. NH BRNO, z.s.**, se sídlem Novoměstská 21a, Brno, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčková 42, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č. j. 42303/15/5000-10470-711175,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 12. 2015, č. j. 42303/15/5000-10470-711175, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčková 42, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Platebním výměrem č. 537/2012 Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj – Územní pracoviště Brno I (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 8. 2012, č. j. 344139/12/288981703079

(dále jen „platební výměr“), byl podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) a podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně žalobce ve výši 6.000.000 Kč.

Platební výměr byl rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9086/13/5000-24700-710142 (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2013“) změněn v části týkající se splatnosti odvodu a ve zbytku byl ponechán výrok rozhodnutí beze změny.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2013 bylo napadeno žalobou, které zdejší soud svým rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31 Af 49/2013-60 (dále jen „rozsudek ze dne 29. 4. 2015“), vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud shledal, že žalovaný zaujal nesprávný právní názor ohledně určení a odůvodnění konkrétní výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Zavázal jej proto k tomu, aby se v dalším řízení zabýval výší odvodu v závislosti na rozsahu, povaze a závažnosti porušení rozpočtové kázně [včetně porušení zákona č. 137/2006, Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“)] a také případným likvidačním dopadem odvodu na žalobce.

Ve světle rozsudku ze dne 29. 4. 2015 žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 18. 12. 2015, č. j. 42303/15/5000-10470-711175 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým dle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu a zákona o rozpočtových pravidlech změnil platební výměr ve specifikaci adresáta odvodu a ve zbytku ponechal výrok platebního výměru beze změny.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť ho považuje za nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné. Žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyplývající z rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Nezohlednil závažnost nedodržení minimálního podílu spolufinancování v celkově vyměřeném odvodu. Ignoroval právní názor soudu na nadřazenost zákonného ustanovení § 44a zákona o rozpočtových pravidlech nad dohodnutými podmínkami (Příloha k Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 1. 11. 2007, č. j. 24838/2007-480, evid. č. 233512-2217, název: „PS7-TJ_Brno, Řečkovice – Výstavba zázemí házené“, Závazné podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu, PROGRAM 233510 dále jen „Podmínky pro čerpání dotace“). Žalovaný své povinnosti dostál jen formálně, když tento právní názor promítl jen do svých úvah a nikoli do výroku rozhodnutí. Stanovil, že za porušení spoluúčasti je žalobce povinen uhradit odvod ve výši 3.942 Kč. Ovšem v následující části napadeného rozhodnutí určil odvod ve výši 6.000.000 Kč, za porušení dvou podmínek, jež ovšem nejsou směrodatným ukazatelem porušení. Došlo tedy jen k zaměnění původních důvodů pro odvod, aby jeho výše mohla zůstat stejná jako v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2013. Tento postup je nepřípustný, neboť odporuje závaznému právnímu názoru v rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Odůvodnění výše sankce je naprosto vágní

a nepřezkoumatelné, neboť plně nekoresponduje se skutečností. Žalovaný sám ve svém rozhodnutí uvádí, že všechny peněžní prostředky byly čerpány chybně a v rozporu s právními předpisy, a přitom na str. 8 napadeného rozhodnutí uvádí, že nebyl závažným způsobem ovlivněn účel dotace, poskytnuté peněžité prostředky nebyly zneužity a nebyly ovlivněny cíle PROGRAMU 233510. Stanovená výše není v napadeném rozhodnutí ani podložena jakýmkoli odkazem na Podmínky pro čerpání dotace, zákon či jiné dokumenty.

Dále se žalovaný podle žalobce nezabýval závažností porušení zákona o veřejných zakázkách, což mělo být zohledněno ve výši odvodu. V této otázce žalovaný nesprávně aplikoval § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalovaný si v otázce posuzování postupu dle zákona o veřejných zakázkách osobuje pravomoci uložené Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Nelze připustit, aby sankční odvod za porušení rozpočtové kázně z důvodu porušení zákona o veřejných zakázkách nahrazoval postih jiného správního úřadu, pod který dohled nad dodržováním zákona o veřejných zakázkách spadá. Porušení rozpočtové kázně je sankční řízení, na které se mají v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. 1338/2007 Sb. NSS použít zásady trestního řízení. V tomto ohledu byla správními orgány porušena zejména zásada *ultima ratio*, když se žalovaný snaží řešit odvod za porušení rozpočtové kázně v působnosti jiného správního úřadu. V napadeném rozhodnutí zcela absentuje posouzení případného likvidačního dopadu výše odvodu, což v případě žalobce jakožto neziskové organizace, zapsaného spolku, jehož účelem je zejména naplňování společného zájmu, kterým je sportovní činnost národní házené, je likvidační.

V další části žaloby žalobce opakuje své námitky, které uplatnil v žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2013. První směřuje proti chybnému posouzení povahy Podmínek pro čerpání dotace, neboť se jedná o akt soukromoprávní povahy a nelze jím rozšiřovat vrchnostenský akt poskytovatele dotace, kterým je Rozhodnutí o dotaci ze dne 1. 11. 2007. Podmínky pro čerpání dotace jsou s ohledem na důvodovou zprávu k zákonu o rozpočtových pravidlech, příléhající judikaturu, Národní strategii vlády ČR proti podvodným jednáním poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy EU smluvním ujednáním, které je absolutně neplatné a jako takové nemůže pro žalobce vyvolávat žádné následky. Závěrem v rámci této námítky žalobce podotkl nedostatečné vypořádání s navrženými důkazy. V otázce spolufinancování nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, když nebyly brány v potaz doložené výdajové doklady za kontrolní výkop pro zemní práce a drobné zámečnické práce, čímž by žalobce dosáhl požadovaného spolufinancování. Porušení zákona o veřejných zakázkách neměly správní orgány posuzovat samy jako předběžnou otázku, nýbrž ji měly předložit příslušnému správnímu orgánu. K porušení zákona o veřejných zakázkách nedošlo, přičemž bylo rozhodováno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Opětovně žalobce jako v předchozí žalobě zopakoval argumentaci v otázce zveřejnění výběrového řízení na centrální adrese a také argumentaci k aplikované judikatuře soudů, kterou dále doplnil. Závěrem navrhl zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale také jemu předcházejícího platebního výměru s tím, nechť je správním orgánům stanovena povinnost doplnit dokazování.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v napadeném rozhodnutí postupoval zcela v rozsahu závazného právního názoru z rozsudku ze dne 29. 4. 2015. K přesunutí důvodů pro výši odvodu za porušení rozpočtové kázně v otázce spolufinancování na porušení zákona o veřejných zakázkách došlo jen z toho důvodu, že se žalovaný mylně ve svém dřívějším rozhodnutí ze dne 20. 3. 2013 domníval, že má vyměřit v souladu s Podmínkami pro čerpání dotace odvod ve výši 100 %, a proto se dále porušením zákona o veřejných zakázkách nezabýval. V návaznosti na rozsudek ze dne 29. 4. 2015 však tento postoj změnil v souladu s právním názorem soudu, a proto se vypořádal i s porušením zákona o veřejných zakázkách, přičemž seznal, že jeho porušení bylo tak zásadní, že bylo nutné uložit odvod ve výši 100 %. Otázku případného likvidačního dopadu odvodu pro žalobce nebylo možné jakkoli zohlednit, neboť výše odvodu je částka, která byla prokazatelně žalobci v minulosti poskytnuta, přičemž se majetková hodnota odpovídající této částce dotace prokazatelně nachází v dispozici žalobce (ve formě hmotného majetku vybudovaného díky dotaci). Nejedná se tedy o částku, kterou by žalobce musel vynaložit ze svých vlastních prostředků. Podotýká, že se jedná o zcela jinou situaci, než je u ukládání pokut za správní delikty, když uložené sankce plní preventivní a represivní funkci, nikoliv primárně funkci reparační. Charakter odvodu se tak řadí mezi daně ve smyslu daňového řádu, a proto nelze použít závěry z judikatury Nejvyššího správního soudu, ze kterých plyne, že při ukládání pokut musí být přihlédnuto k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Majetková a osobní situace v případě odvodů za porušení rozpočtové kázně by měla být zohledněna toliko v rámci institutu posečkáni dle § 156 daňového řádu. V dalších otázkách žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce

Ve své replice žalobce stále setrvává na názoru, že v napadeném rozhodnutí došlo jen k účelovému zaměnění důvodů pro odvod za porušení rozpočtové kázně tak, aby jeho výše mohla zůstat nedotčena. Navíc odůvodnění výše odvodu je zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné. Pokud by i tak bylo porušení zákona o veřejných zakázkách shledáno takto závažným, není opodstatněné uložení sankce ve výši 100 % dotace, a to kvůli míře porušení, neboť nedošlo k žádnému zneužití dotace. Celá dotace byla využita na podpořený projekt, splnila svůj odsouhlasený účel a ani jeden ze čtyř základních cílů PROGRAMU 233510 nebyl ovlivněn. Likvidační povaha odvodu nebyla v napadeném rozhodnutí nijak vypořádána a tvrzení ve vyjádření žalovaného, že ji nebylo možné zohlednit, je jen opakované neuposlechnutí splnění pokynu z rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Částku dotace však nelze vrátit, aniž by ji žalobce musel vynaložit ze svých finančních prostředků, nebo aniž by zbudovaný nemovitý majetek či jiný majetek zpeněžil, čímž by ovšem došlo k zmaření celé poskytnuté dotace – výstavba zázemí házené v Brně Řečkovících. Hodnocení povahy odvodu je zavádějící a účelové, neboť odvod má funkci sankční, daň má pak funkci zcela odlišnou.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Zdejší soud předesílá, že většina žalobních námitek byla již vypořádána v rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Soud je přitom vlastním závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku vázán. Jak uvedl analogicky rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 59/2007 – 56 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), „[t]ím je zaručen i požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Patří-li tyto zásady předpokládající stejné rozhodování soudu v obdobných případech k základním atributům právního státu a jsou-li naplněním zásady spravedlivého procesu, pak tím spíše musí být respektovány při opakovaném rozhodování v téže věci za situace, kdy je rozhodováno za stejných poměrů jako při předchozím rozhodnutí. Není-li tedy v dalším řízení změněn skutkový stav, nepřichází v úvahu změna aplikace práva na tento stav při rozhodování o nové kasační stížnosti.“ Vázanost soudu právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 7. 2017, č. j. 1 As 48/2017 – 33, také z § 52 odst. 2 s. ř. s.

V otázkách, které byly řešeny rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, v mezidobí nedošlo ke změnám skutkového či právního stavu. Žalovaný na základě téhož skutkového a právního stavu pouze provedl nové, částečně odlišné posouzení věci. Při přezkoumávání zcela nových úvah žalovaného soud pochopitelně není limitován žádným konkrétním závazným právním názorem, nicméně v částech, v nichž napadené rozhodnutí vychází ze závěrů vyslovených v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, nemá soud žádný důvod ani možnost se od těchto závěrů (tj. závazného právního názoru) odchýlit.

Nejprve se soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zde je ovšem nutno podotknout, že žalobce většinou namítá nepřezkoumatelnost přesto, že zároveň konkrétní úvahy žalovaného rozporuje. Fakticky tedy žalobce tvrdí, že soud úvahy žalovaného přezkoumat může a má, čímž svá tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zároveň popírá. Je zjevné, že žalobce míní nepřezkoumatelností stav, kdy námitka nebyla vypořádána pro něj příznivě, potažmo kdy v argumentaci žalovaného shledává určité nedostatky. Tento stav ovšem nemůže zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nejde totiž o situaci, kdy by nebylo z napadeného rozhodnutí možné seznat, jakými úvahami se žalovaný řídil a jak naložil s odvolacími námitkami.

Z převážné části proto soud musí konstatovat, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností netrpí. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Žalovaný odkázal na aplikovanou právní úpravu, kterou řádně interpretoval, a vyložil, z jakých důvodů

a jakým způsobem se promítá do zjištěného skutkového stavu. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pouze v části týkající se odůvodnění výše odvodu a jeho přiměřenosti, jak bude podrobněji rozvedeno níže.

K meritu věci žalobce předně namítá, že žalovaný nerespektoval rozsudek ze dne 29. 4. 2015, když nezohlednil minimální podíl spolufinancování v celkově vyměřeném odvodu, neboť zcela ignoroval nadřazenost zákonného ustanovení § 44a zákona o rozpočtových pravidlech a nadřadil nad něj Podmínky pro čerpání dotace, ve kterých poskytovatel dotace stanovil při tomto druhu porušení rozpočtové kázně sankci ve výši 100%. Právní názor soudu promítnul jen do svých úvah a nikoli i do výroku napadeného rozhodnutí, neboť odvod ponechal ve výši 6.000.000 Kč. Podle žalobce došlo jen k zaměnění původních důvodů pro odvod, aby jeho výše mohla zůstat stejná.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehodnotil výši odvodu za porušení rozpočtové kázně spočívající v nedodržení výše spolufinancování. Stanovil přitom dílčí odvod za toto pochybení ve výši odpovídající částce, která nebyla v rozporu s rozhodnutím o poskytnutí dotace proinvestována z vlastních zdrojů (tj. 3.942 Kč). V případě pochybení spočívajícího v porušení zákona o veřejných zakázkách pak žalovaný sice opět určil odvod ve výši celé dotace, ovšem nikoliv z důvodu pravidla obsaženého v Podmínkách pro čerpání dotace, nýbrž na základě posouzení závažnosti tohoto pochybení. Soud proto musí konstatovat, že nové hodnocení žalovaného je plně v souladu s body 28 – 31 rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Žalovaný respektoval závěr soudu, že nemůže být automaticky na základě Podmínek pro čerpání dotace vždy (bez ohledu na závažnost porušení rozpočtové kázně) určen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 100% dotace.

Zdejší soud nesdílí přesvědčení žalobce, že pouze došlo k „zaměnění důvodů pro odvod, aby jeho částka zůstala stejná.“ Byl-li názor žalovaného rozsudkem ze dne 29. 4. 2015 korigován (zejména bod 42), je naprosto legitimní, že se žalovaný v novém rozhodnutí podrobněji vypořádal s dalšími důvody porušení rozpočtové kázně, které sice byly uvedeny v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2013 a jemu předcházejícím platebním výměru, ale nebyly promítnuty do odůvodnění výše odvodu. Zastával-li žalovaný názor, že pro vyměření odvodu ve výši 100% dotace postačuje jediné zjištění o porušení rozpočtové kázně, bylo zcela logické, že se v předchozím rozhodnutí druhým porušením podrobněji nezabýval. Jelikož však byl tento závěr podle soudu nesprávný, bylo na místě v novém rozhodnutí určit výši odvodu také s ohledem na druhé zjištěné porušení. V tomto postupu žalovaného zdejší soud neshledává odklonění od názoru vysloveného v rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Jedná se o postup zákonný a přípustný. V rozsudku ze dne 29. 4. 2015 soud žalovaného nezavázal k tomu, aby určil jinou výši odvodu. Ani tak učinit nemohl, neboť jedno ze zjištěných porušení rozpočtové kázně nebylo vůbec promítnuto do úvah o výši odvodu. Soud proto naopak v tomto směru konstatoval, že „není namístě, aby krajský soud jakkoli předjímal další úvahy žalovaného stran výše uděleného odvodu.“

Žalobce dále namítá, že si žalovaný osobuje pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Nelze podle něj připustit, aby sankční odvod za porušení rozpočtové kázně z důvodu porušení zákona o veřejných zakázkách nahrazoval postih jiného správního úřadu, pod který dohled nad dodržováním zákona o veřejných zakázkách spadá.

Touto otázkou se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, přičemž vlastním právním názorem je v této věci vázán. Správce daně i žalovaný mají pravomoc učinit si úsudek o tom, zda byl porušen zákon o veřejných zakázkách, na základě § 99 odst. 1 daňového řádu, který zakotvuje institut předběžné otázky. Žalobce byl zavázán v písm. B - Obecných podmínkách pro poskytnutí a použití dotace, bodu 4 Podmínek pro čerpání dotace k tomu, aby jakožto příjemce dotace (zadavatel) postupoval způsobem stanoveným pro veřejného zadavatele a prostředky státního rozpočtu byly použity s maximální hospodárností a při respektování zákona o veřejných zakázkách. Porušení zákona o veřejných zakázkách je tak porušením podmínek pro poskytnutí dotace, tj. porušením rozpočtové kázně. Rozhodování o porušení rozpočtové kázně přitom spadá do pravomoci správce daně, respektive žalovaného. V rámci této pravomoci pak disponuje také pravomocí posoudit jako předběžnou otázku porušení zákona o veřejných zakázkách, neexistuje-li o této otázce pravomocné rozhodnutí příslušného správního orgánu (Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže). Není jeho povinností jakkoliv iniciovat řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a vyčkávat jeho rozhodnutí. Rozhodnutí příslušného správního orgánu o dané otázce ani nemusí být z nejrůznějších důvodů vůbec vydáno, proto samotná absence takového rozhodnutí nemůže bránit správci daně v tom, aby otázku porušení zákona o veřejných zakázkách posoudil sám. Odvod za porušení rozpočtové kázně zde nijak nenahrazuje sankci za porušení zákona o veřejných zakázkách, kterou by mohl uložit Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Obě sankce mají odlišný účel a povahu (odvod za porušení rozpočtové kázně je sice sankcí, nicméně nikoliv „trestní“ sankcí v širším slova smyslu – viz dále). Tím, že správce daně i žalovaný posoudili sami porušení zákona o veřejných zakázkách ze strany žalobce, nedošlo k porušení dělby moci, neboť jednali v rámci své pravomoci dané jim zákonem, konkrétně § 99 odst. 1 daňového řádu.

Žalobce dále namítá porušení zásady *ultima ratio*, která se uplatní s ohledem na to, že se jedná o sankční řízení.

Jak ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, uvedl Nejvyšší správní soud „[p]orušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderační trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo z části využita ve prospěch stanovené priority, není

důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu.“

Jak tedy plyne z citované judikatury, odvod za porušení rozpočtové kázně je sice sankcí, nikoliv však sankcí „trestního“ charakteru, neboť plní funkci reparační. Poukazuje-li tedy žalobce na judikaturu, která pro odvod za porušení rozpočtové kázně používá pojem „sankce“, nelze z toho dovozovat, že by se jednalo o sankci „trestního“ charakteru. Automatické uplatnění zásad trestního řízení zde proto nepřichází v úvahu.

Žalobce dále nesouhlasí s posouzením povahy Podmínek pro čerpání dotace, neboť se jedná o soukromoprávní akt, kterým nelze rozšiřovat vrchnostenský akt, tedy rozhodnutí o dotaci ze dne 1. 11. 2007.

Také touto otázkou se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, jímž je nyní vázán. V podrobnostech lze proto odkázat na argumentaci uvedenou v daném rozsudku zejména v bodech 16 – 21 a judikaturu tam citovanou. Ve stručnosti soud opakuje, že Podmínky pro čerpání dotace spolu s rozhodnutím o poskytnutí dotace tvoří neoddělitelný celek a společně založily veřejnoprávní vztah mezi poskytovatelem dotace a žalobcem. Podmínky tvoří přílohu rozhodnutí, žalobce v nich stvrzuje, že se s nimi seznámil a že vzal na vědomí možnost vyvození sankcí v případě jejich nedodržení. Rozhodnutí také na podmínky výslovně odkazuje (byť v části týkající se závaznosti termínů, parametrů a ukazatelů). Posouzení charakteru vztahu mezi žalobcem a poskytovatelem dotace je otázkou právní, nikoliv skutkovou. S ohledem na zásadu *iura novit curia* není provádění dokazování k této otázce na místě.

Žalobce dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu v otázce spolufinancování, když nebyly brány v potaz dodatečně doložené výdajové doklady za kontrolní výkop pro zemní práce a za drobné zámečnické práce.

I zde je třeba uvést, že tato námitka již byla posouzena zdejším soudem v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, zejména v bodě 28, na který lze v podrobnostech odkázat. Proinvestování částky 1.533.058 Kč namísto plánovaných 1.537.000 Kč vyplývá z dokazování správce daně a přímo je potvrzuje Závěrečné vyhodnocení stavby poskytovatelem dotace ze dne 20. 5. 2008, č. j. 10655/2008-19. Tvzení, že rozpor mezi textací na dokladu č. V123 (kde je uvedeno „zámečnické práce“) a v peněžním deníku („občerstvení“) lze považovat za písařskou chybu, je účelové a nevěrohodné. Daný doklad rozhodně neprokazuje uskutečnění předmětného výdaje na zámečnické práce. Nelze jej proto považovat za doklad o výdaji souvisejícím s dotovanou akcí. Co se týče dokladu č. V 055, žalobce nepředložil peněžní deník a další doklady prokazující souvislost výdaje s dotovanou akcí. Správce daně i žalovaný tedy správně nezohlednili doklady jako důkazy o výdajích ve výši 2.048 Kč a 2.070 Kč nad rámec deklarovaných výdajů ve výši 1.533.058 Kč. Žalobce tedy neprokázal naplnění minimální výše spolufinancování, přičemž skutkový stav pro tento závěr byl správními orgány zjištěn dostatečně.

Taktéž námitky žalobce týkající se porušení zákona o veřejných zakázkách byly posouzeny zdejší soudem v předchozím rozsudku, přičemž soud nemá důvod ani možnost se od dříve vyslovených závěrů odchýlit.

K porušení zákona o veřejných zakázkách zdejší soud konstatuje, že se správce daně porušením zákona o veřejných zakázkách dostatečně, zcela přezkoumatelně a obsahově správně zabýval na stranách 13-18 zprávy o daňové kontrole a k vypořádání námitek žalobce (uvedených na straně 19-21 zprávy o daňové kontrole) pak také přistoupil přezkoumatelně a správně na stranách 21-23 zprávy o daňové kontrole. Závěry učiněné správcem daně zdejší soud hodnotí jako souladné se spisovou dokumentací a po právní stránce správně posouzené dle příslušných ustanovení zákona o veřejných zakázkách. V napadeném rozhodnutí pak byl postup správce daně správně potvrzen žalovaným. Zdejší soud by na tomto místě v případě vypořádání žalobních námitek, které jsou obsahově totožné s námitkami odvolacími, jen opakoval správné závěry učiněné již žalovaným, případně správcem daně, se kterými se zcela ztotožňuje, a na které proto v podrobnostech odkazuje.

Přesto zdejší soud zdůrazňuje zejména tu skutečnost, že žalobce naprosto evidentně nepostupoval podle bodu 4. Podmínek pro čerpání dotace, neboť nepostupoval při zadání veřejné zakázky (na dodávky nutné pro realizaci dotace) způsobem stanoveným pro veřejného zadavatele, když zejména neprokázal splnění povinností souvisejících s uveřejňováním informací týkajících se zakázky a nezacházel stejným způsobem se všemi dodavateli (viz dále), čímž porušil zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace a tento postup žalobce mohl mít podstatný vliv na výběr dodavatele a cenu zakázky.

Jako největší prohřešek proti zákonu o veřejných zakázkách musí zdejší soud hodnotit zejména tu skutečnost, že jeden ze soutěžitelů v předmětné veřejné zakázce (nakonec soutěžitel vítězný!), je personálně propojený se žalobcem. Vítězného soutěžitele – korporaci IFM GROUP a.s. (v době veřejné zakázky vystupující pod firmou IFM TRADE a.s.), IČ: 25527517, zapsána v obchodním rejstříku, vedeného Krajským soudem v Brně, oddíl B, vložka 4630, dlouhodobě (spolu)ovládá (a to z různých pozic statutárního orgánu, příp. společníka či akcionáře) pan Z. F., který je také statutárním orgánem – předsedou výboru – žalobce. Tato korporace pak také zastupovala žalobce, jak vyplývá ze správního spisu, již při stavebním řízení na povolení přístavby sportovního zázemí a dvě parkovací místa završeného stavebním povolením ze dne 30. 11. 2006, č. j. 0608582/2100/POIV/STU/002. V tomto ohledu pak také vzbuzuje velké pochybnosti fakt, že smlouva o dílo na předmětnou veřejnou zakázku mezi žalobcem a touto korporací byla dle této listiny uzavřena již 11. 4. 2007, i když dle protokolu o otevírání obálek s nabídkami se otevírání obálek s nabídkami uskutečnilo až dne 23. 4. 2007. Jinými slovy řečeno: dle těchto listin žalobce smlouvu s vítězným uchazečem, který měl být vybrán na základě veřejné zakázky, uzavřel 12 dnů přede dnem, kdy teprve mělo dojít k otevírání obálek s nabídkami uchazečů. Pozdější tvrzení žalobce, částečně aprobevováno správcem daně, že šlo o písarskou chybu s tím, že správné datum podpisu je 11. 5. 2007, tento soud shledává v celém kontextu za vzbuzující vážnou pochybnost o jeho pravdivosti. Nicméně všechny tyto okolnosti jednoznačně svědčí o nesplnění zásady rovného zacházení, jelikož žalobce nezacházel stejným způsobem se všemi dodavateli, když s vítězným soutěžitelem byl personálně, ale také obchodně (viz zastupování při uděleném stavebním povolení) dlouhodobě propojen. V celém kontextu zjištění učiněných

správce daně a žalovaným je pak patrné, že žalobce závažným způsobem porušil příslušná ustanovení zákona o veřejných zakázkách.

Zdejší soud také shledal, že z předložené spisové dokumentace nikterak nevyplývá, že by poskytovatel dotace (Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy) přezkoumával postup žalobce v rámci výběrového řízení na dodavatele. Žalobci se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně souladu jeho postupu při zadávání předmětné veřejné zakázky se zákonem. Krajský soud na tomto místě připomíná ustálený právní názor Nejvyššího správního soudu, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor – v daném případě žalobce. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevyklučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9 2012, č. j. 1 Afs 59/2012-34).

Krajský soud také musí shrnout, že žalovaný a správce daně v celém průběhu řízení postupovali na základě správně zjištěného skutkového stavu, a chtěl-li žalobce tvrdit další skutečnosti a navrhopvat provádění dalších důkazů k prokázání svých tvrzení, měl k tomu v průběhu správního řízení dostatečný prostor. Břemeno důkazní jde v tomto ohledu výhradně k tíži žalobce a je pak na žalovaném, které z těchto navržených důkazů provede - krajský soud nezjistil na straně správce daně či žalovaného žádného pochybení. Krajský soud tedy musí na základě všeho výše uvedeného konstatovat, že se v daném případě dle jeho právního názoru jednalo o porušení zákona o veřejných zakázkách a z něj vyplývající porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech, a to tak, jak ji správně popsal správce daně a žalovaný v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Zdejší soud také z průběhu celého správního řízení nezjistil, že by správce daně, příp. žalovaný, aplikovali zákonná ustanovení nepřiměřeně extenzivním způsobem či vysloveně v neprospěch účastníka.

K námitce žalobce týkající se porušení podmínek dotace uvedených v bodu (III.), konkrétně námitce, že žalobci v dané době nebylo známo, co se centrální adresou myslí, když zákon o veřejných zakázkách se o tomto institutu nezmiňoval, zdejší soud uvádí, že žalobci jako příjemci dotace mělo být známo zákonné znění užitých právních předpisů, a to, že je neznal, jde pouze k jeho tíži (dle uplatněných římskoprávních zásad *ignorantia iuris non excusat a vigilantibus iura scripta sunt*). Dle § 158 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách se informační systém o zadávání veřejných zakázek podle § 83 zákona č. 40/2004 Sb. považuje za informační systém podle tohoto zákona. Informace obsažené v Informačním systému o zadávání veřejných zakázek podle § 83 zákona č. 40/2004 Sb. jsou obsahem informačního systému. Dle § 83 odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2004 Sb. prostřednictvím informačního systému ministerstvo zabezpečuje uveřejnění informací o veřejných zakázkách na centrální adrese. Žalobce měl tedy povinnost dle zásad PROGRAMU 233510 zveřejnit výběrové řízení na centrální adrese, resp. v Informačním systému o zadávání veřejných zakázek. Pokud tak neučinil (což je zřejmé, když soustavně v průběhu správního i soudního řízení uvádí, že tuto povinnost neměl), dopustil se porušení těchto zásad a správce daně pak správně konstatoval porušení rozpočtové kázně i v tomto ohledu.

Soud neshledal důvodnými ani námitky, že žalovaný nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie. Žalobce předně pomíjí skutečnost, že žalovaný v novém rozhodnutí respektoval právní názor soudu a v nové věci již nevycházel ze závěru, že za jakékoliv porušení rozpočtové kázně lze uložit odvod ve výši 100% poskytnuté dotace. Opakované námitky směřující proti dřívějšímu právnímu názoru se zcela mýlí s novými důvody rozhodnutí, a jsou tak *per se* nedůvodné (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2007, č. j. 8 Afs 161/2005-87). Judikaturou, na kterou žalobce opět poukazuje, se žalovaný naopak v novém rozhodnutí řídil. K závěrům, které žalobce ve vztahu k závaznosti Podmínek pro čerpání dotace dovozuje z jím citované judikatury, se soud vyjádřil výše, přičemž podrobněji (a pro žalovaného i pro samotný soud závazně) se i s odkazy na relevantní judikaturu danou otázkou zabýval již v předchozím rozsudku ze dne 29. 4. 2015. Oproti předchozí žalobě nově zmiňovaná judikatura pouze potvrzuje závěry dosavadní judikatury. Co se týče rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 6. 2007 ve věci C-158/06, Stichting ROM-projecten, zdejší soud opakuje, že tento rozsudek není pro posuzovanou věc přílehlavý. Vedle toho, že se jednalo o poskytnutí dotace podle jiné právní úpravy, v posuzované věci nedošlo k tomu, že by podmínky čerpání dotace nebyly žalobci známy.

Dále žalobce brojí proti odůvodnění výše sankce, které považuje za vágní a nepřezkoumatelné. Kromě toho namítá, že i pokud by bylo porušení zákona o veřejných zakázkách tak závažné, neopodstatňuje to uložení sankce ve výši 100 % dotace, neboť nedošlo k žádnému zneužití dotace. Poukazuje také na správní praxi ukládání odvodu v průměrné výši 99,53%.

Nejprve soud poznamenává, že žalobce nedokládá žádnou ustálenou správní praxi, co se týče výše ukládaného odvodu. Pouze poukazuje na průměrnou výši odvodu, která ovšem o žádné ustálené správní praxi nesvědčí, neboť z ní vůbec nevyplyvá, jak se do výše odvodu promítly konkrétní skutkové okolnosti jednotlivých případů, které se zcela jistě lišily. Soud je přesvědčen, že není ustálenou správní praxí ukládat odvod ve výši 99,53% dotace. V případě, že by tomu tak bylo, jednalo by se o praxi zcela zjevně nezákonnou, neboť by nerespektovala zákonná (a judikaturou konkretizovaná) hlediska pro určení výše odvodu, což žalobce paradoxně ve zbytku žaloby naopak požaduje.

Ustanovení § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech nestanoví výčet konkrétních kritérií, která určují výši odvodu za porušení rozpočtové kázně. Odvod je nutno podle daného ustanovení určit ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Podobně jako v případě jiných typů sankcí (včetně sankcí „trestního“ charakteru) zákonodárce tedy ponechal určení konkrétní výše odvodu na správním uvážení správce daně. Co se týče rozsahu soudního přezkumu správního uvážení v takovém případě, lze vycházet z konstantní judikatury vztahující se obecně k posuzování zákonnosti správních sankcí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační* [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010,

čj. I As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

Konkrétně k určování výše odvodu se vyjadřuje také judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou zdejší soud citoval ve svém předchozím rozsudku. Ta především akcentuje nutnost zohlednit dopady zjištěných pochybení (viz např. rozsudek ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40) a účel poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění (viz např. rozsudek ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68). Nicméně žalovaný se fakticky zabýval pouze typovou závažností porušení zákona o veřejných zakázkách ze strany žalobce, aniž by zohlednil, jaký konkrétní dopad mělo toto porušení v nyní projednávané věci, a to primárně dopad z hlediska naplnění účelu poskytnutých veřejných prostředků. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda či v jaké míře nebyl účel poskytnutých prostředků (tj. *de facto* účel dotačního programu) naplněn. Nezohlednil, zda je stavba používaná k činnosti, kterou stát zamýšlel dotačním programem podporovat.

Soud nezpochybňuje hodnocení žalovaného, že porušení zákona o veřejných zakázkách bylo zcela zásadní. Žalobce řádným nezveřejněním zakázky a uzavřením smlouvy s personálně propojenou společností fakticky spřízněným osobám zajistil určitý zisk, přičemž navíc v případě přihlášení většího množství zájemců mohla být cena zakázky nižší či kvalita jejího provedení vyšší. Ve všech těchto skutečnostech je nutno spatřovat rozpor s cíli dotačního programu. Účelem poskytnutí prostředků jistě nebylo zajistit zisk osobě spojené s příjemcem dotace či investovat veřejné prostředky ne hospodárně. Není ovšem rozhodující závažnost porušení zákona o veřejných zakázkách sama o sobě (respektive s ohledem na účel sankční úpravy obsažené v tomto zákoně), nýbrž závažnost porušení zákona o veřejných zakázkách z hlediska naplnění účelu poskytnutých prostředků (tj. s ohledem na účel dotační politiky státu). Proto i v případě, že se jedná o zcela zásadní porušení zákona o veřejných zakázkách, nicméně investované peníze slouží deklarovanému účelu, který stát dotačním programem podporuje, nelze zpravidla uložit povinnost odvést celou dotaci zpět do státního rozpočtu. Takový výsledek je neproporcionální, neboť nezohledňuje právě účel poskytnutých prostředků. Odvod bude i v takovém případě na místě, ovšem pouze v části odpovídající míře, v jaké byla investiční akce v důsledku pochybení příjemce předražená, méně kvalitní či v jaké zajišťovala personálně propojené společnosti zisk. To jsou totiž faktory, které určují, v jaké části nebyly veřejné prostředky vynaloženy v souladu s účelem dotace. Soud tímto neklade na správce daně a žalovaného požadavek konkrétního vyčíslení těchto faktorů. Jak již bylo uvedeno, určení konkrétní výše odvodu je věcí správního uvážení těchto orgánů. Není tedy potřeba učinit konkrétní výpočty, podstatné je reálné zohlednění uvedených faktorů, tj. v konečném důsledku právě závažnosti porušení rozpočtové kázně s ohledem na účel dotace a jeho naplnění.

Žalovaný konkrétní závažnost pochybení žalobce z hlediska naplnění účelu dotace nezohlednil. Úvahy žalovaného jsou vedeny pouze v rovině obecných úvah o závažnosti zjištěného porušení zákona o veřejných zakázkách, respektive v rovině úvah o závažnosti z hlediska míry ohrožení či narušení zájmů chráněných zákonem o veřejných zakázkách. To jsou ovšem úvahy, které by spíše příslušely Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v řízení o správním deliktu podle zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný má naopak vážít konkrétní dopad zjištěného pochybení na plnění či neplnění dotační politiky státu. Žalovaný se sice zabýval naplněním účelu dotace, ovšem pouze ve vztahu k pochybení spočívajícímu v nedodržení podmínky spolufinancování. Ve vztahu k porušení zákona o veřejných zakázkách již takovou úvahu neprovedl, a napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné.

Nakonec žalobce namítá, že žalovaný nerespektoval pokyn soudu posoudit případný likvidační dopad odvodu.

Také v této části je nutno žalobci přisvědčit. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2015 na straně 15 výslovně uvedl, že „[ž]alovaný posoudí také případný likvidační dopad odvodu v intencích judikatury správních soudů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 As 9/2008, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS).“ Hodnocení proporcionality odvodu, které judikatura konstantně zdůrazňuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012 – 42, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39, ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013 – 28, ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014 – 46, nebo ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014 – 40), má stejně jako hodnocení proporcionality jakýchkoliv jiných sankcí dvě stránky. První stránkou je přiměřenost odvodu z hlediska závažnosti pochybení, druhou pak přiměřenost odvodu z hlediska jeho dopadu na příjemce dotace. Co se týče druhé zmíněné stránky, je především nutné vyhodnotit, zda sankce (odvod) nebude mít likvidační dopad (potažmo, zda lze takový likvidační dopad považovat za adekvátní závažnosti a důsledkům pochybení). Podle názoru zdejšího soudu nelze omezovat hodnocení likvidačního dopadu sankce pouze na sankce „trestní“ povahy. I jiné sankce, jako odvod za porušení rozpočtové kázně, mohou mít likvidační dopad. V nyní posuzované věci lze přitom s ohledem na výši odvodu (6.000.000 Kč) jistě bez znalosti konkrétních výsledků hospodaření žalobce uvažovat o jeho likvidačním dopadu. Samotná skutečnost, že majetková hodnota odpovídající poskytnuté dotaci, je v dispozici žalobce, likvidační dopad vrácení dotace nevylučuje. Je proto plně na místě se takovým dopadem podrobněji zabývat. Jestliže tak žalovaný neučinil, nejen že nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu, ale zatížil své rozhodnutí i v této části nepřezkoumatelností.

V této souvislosti je nutno zdůraznit, že soud nemůže přihlížet k nové argumentaci žalovaného uplatněné až v jeho vyjádření k žalobě. Žalovaný musí veškeré své úvahy, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí vtělit do odůvodnění tohoto rozhodnutí. Případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemohou být dodatečně zhojeny podrobnější či zcela novou argumentací učiněnou až v řízení před soudem. Na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58). Nutno podotknout, že žalovaný se snaží ve svém vyjádření uvést důvody, proč podle něj nebylo

možné zohlednit možný likvidační charakter odvodu, nicméně fakticky uvádí argumenty, proč podle něj neměl odvod likvidační charakter. Tyto úvahy měly být ovšem obsaženy v napadeném rozhodnutí, aby proti nim mohl žalobce věcně brojit.

K návrhu žalobce na zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale také platebního výměru, zdejší soud konstatuje, že pro tento postup neshledal důvod. Jak již bylo řečeno, skutkový stav byl zjištěn dostatečně a vytýkaná pochybení mohou být zhojena odvolacím orgánem.

V. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vyplývajícím ze shora vytknutých pochybení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho úkolem tak bude posoudit míru porušení zákona o veřejných zakázkách ve světle naplnění účelu dotace, uložit odvod ve výši odpovídající této míře a posoudit případný likvidační dopad odvodu.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a repliky) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15.342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. října 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu